



Државна политика неодређивања између Запада и Истока сада се већ манифестује у својим карикатуралним облицима. Па тако ако смо којим случајем још пре годину (или две) дана заказали војну вежбу са Русима, онда одмах морамо и једну на брзину да закажемо са Американцима. Ако којим случајем откривамо и хапсимо једног, што би рекао Шешељ „домаћег издајника и страног плаћеника“ који ради за Американце, онда одмах морамо и једног који „наводно“ ради за Русе. Ако су Руси купили једно велико јавно предузеће (НИС), онда мора да се и Американцима и Немцима поклоне три (ЕПС, Телеком и Лутрија). Ако се најави куповина ловачких авиона од Руса (МиГ-29), одмах мора да се најави и куповина транспортних авиона (С-295) од Европљана. Ако купујемо два хеликоптера Ми-17 од Руса, онда мора одмах да се најави бесмислена куповина два друга од Airbus-а. Ако нам Руси понуде да наша ваздухопловна индустрија врши ремонт хеликоптера и тако заради неки новац, одмах министар одбране (сада већ бивши, Гашић) нуди слични посао и Airbus-у. Ако договоримо да се са Русима и Кинезима изврши капитални ремонт и доградња главних саобраћајних коридора (железничких) у Србији који ће нас повезати са будућим главним саобраћајним коридором Еврозије (нови Пут свиле), одмах морамо и Американцима да дамо бар један (нама непотребан и погубан) еквивалент (Великоалбански аутопут Ниш-Мердаре-Приштина-Драч) како би се остварила политика неодређивања.

Буриданов магарац или вештачко неопредељивање као зла коб српске политике

Пише: Бранислав Ристивојевић
четвртак, 10 новембар 2016 00:19

